

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966687792/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

- 45 det, som ogsaa var Aarsagen, at det Blev det andet i steden for
Det første, men jeg var urykkelig, og sagde med *Pilatus*: det jeg
skrev, det skrev jeg.
- Aaret 1771 skienkede mig det høveste Gode jeg har nydt i Livet,
endskiøndt jeg først mange Aar efter lærte at kiende Gavens fulde
39 50 Værd. Jeg tog sielden ud, og da mange vare af den Mcening, at den
megen Stille Sidden var min Helbred skadelig, saa tog jeg den Som-
mer undertiiden Froekost i Kongens Hauge, og gjorde mig en temnelig
Motion. Jeg havde valgt mig Morgenstunden, saa vel fordi den var
meest forfriskende, som og fordi der paa den Tiid var mindst Folk
5 i Haugen. Den 16de *Junij* havde jeg Bestilt min *Caffee* ved Spring(→
vandet og da jeg gik ind i det nærmeste Lyst Huus, fandt jeg der et ungt
Menneske sidde at Læse, som jeg kiendte af Anseende, men aldrig
havde talt med. Hans Tilbageholdenhed og store Beskedenhed voldte at
han gik Bort, men da min Broder kiendte ham Bedre end jeg, saa Bad
10 jeg ham at hente ham tilbage, og han havde den Godhed at føye min
Begiering. O hvor lidet tænkte jeg den Gang paa, at Forsynet her ved
Lagde Grunden til mine kommende Dages Lyksalighed, at dets Godhed i
dette ædle unge Menneske skienkede mig et Gode, som jeg saa ofte med
Taare havde anraabt det om: en sand, en troefast Ven, og at jeg først
15 mange Aar derefter, skulde dagligen takke det med Glædes Taare for dette
kiere Møde. At jeg ikke overdriver det, maae De selv tilstaae, naar
jeg faaer sagt Dem, at det var den velsignede, den evig elskede *Johan*
von *Bulou*, hvis Kiendskab jeg gjorde paa denne Glædelige Dag.
- Jeg havde givet 8te *Original Comedier* og mange Oversættelser
20 til det Danske Theatre uden at have faaet en eneste Skilling for
dem, saa jeg hidindtil ikke havde høstet anden Nytte af mit Arbeyde
end Ære, Skandskrifter, Critiquer og mange Fiender. Hvor glad blev
jeg altsaa ikke, da der Aaret 1773 kom en Jndbydelse i Aviserne fra *Di-*
rectionen til at arbeyde for Skuepladsen, og hvorved ikke allene Prii-
25 sen for hver *Genre* Blev fastsat, men endog foruden Betalningen

Lovet et Kongeligt *Gratual* til den Forfatter, som meest udmærkede sig. Til Kongens Fødsels Dag 1774 skrev jeg Synge Stykket: Den prøvede Troeskab. Da *Directionen* forlangede Stykket saaledes, at det kunde være fuldstændigt endskiøndt *Epilogen*, som sigtede til Dagen
30 gik Bort, saa seer enhver, at det var dobbelt Arbeyde. Jeg sagde altsaa til *Carstens* at jeg haabede, at *Directionen* da ogsaa gjorde Forestilling mig til Bedste angaaende det lovede *Gratual*, og da det var ubestemt, saa vilde jeg ønske, at det ikke maatte Blive Penge, men et Stykke, som jeg kunde fremviise, som et Beviis paa Hoffets Biefald af hvor
35 liden Værd det end var. *Carstens* fandt denne Paastand ikke allene Billig, men troede endog, at det vilde have liden Vanskelighed, siden der var saadan en stor Mængde *Nips* efter Dronning *Sophie Magdalene*, men da Tiiden kom glemte *Directionen* mig og gjorde Forestilling for *Mad. du Tellie*, der fik en ægte *Carniols* Daase med Guld fordi hun havde dand-
40 set en Aften paa Dansk Theatre i stæden for paa Hof *Theatret*; og mig forholdt man min Betalning for Stykket til hen i *May* Maaned da man først lod det spille tredie Gang.

J Aaret 1772 havde jeg adskillige Gange været i Sælskab med *General Adjudant Warnstedt*, men i hvor forekommende artig han end var, føle->
45 de jeg dog en lønlig Afskye for ham og paastod, at hans Ansigt vidnede om en falsk og sort Siel. J Sommeren 1773 fik han *Augustin* overtalt til at *presentere* ham for mig, og efter den Tiid, var der næsten ingen Dag uden han io kom selv, og ingen Opmærksomhed, som han io viiste, saa at den meest indtagne Elsker ikke kunde gjøre meere. Jeg, som aldrig
50 havde været af de Fruentimmere, der troer, at et hvert Mandsperson, der paa een eller anden Maade udmærker dem, er forliebt i dem, men
40 meget meere paastaaet, at der kunde være Venskab og Fortroelighed imellem Personer af uliige Kiøn, uden Hensigt til nogen anden For-> Bindelse, kunde mindre falde til den Daarlighed nu, da Ungdommens Yndighed var borte, og han saa meget yngre end jeg. De Tienester
5 han kunde vente sig af mig, vare i mine Tanker saa ringe og ubety-